



Medeleven

MIJMERING

Eind vorig jaar is bij mij in de straat een man doodgereden. Een tweeëntwintigjarige automobilist reed hem met honderddertig km per uur overhoop terwijl hij de straat overstak. Het slachtoffer was onmiddellijk dood en vreselijk toegetakeld. Hoe het precies is gegaan werd duidelijk na een reconstructie, waarbij de straat over de volle lengte met kijkdichte hekken werd afgezet. Dagen werk om één rampzalig ogenblik na te bootsen.

Steeds als ik boodschappen doe loop ik langs die plek, die vanaf dag één met bloemen is bedekt. Ik vind het zielig, treurig en verschrikkelijk om zó grof van je sokken te worden gereden, maar ik wil er eigenlijk niet steeds mee worden geconfronteerd. Tegelijkertijd fascineert de plek me. De eerste dagen hingen er alleen bloemen – in de buitenlucht blijven bloemen opvallend lang goed – een week later hing er een kaart met een naam erop die ik niet wilde weten maar toch las. Twee weken later hing er ook een foto die ik niet wilde zien maar waar ik toch naar keek. Het slachtoffer was zesenzeventig – dat had ik al eerder opgevangen – heette Robbert en had een breed, open gezicht met een goudomrande bril.

Nu, na drie maanden, worden de boeketten kleiner, de kaart slap en de foto flets. 't Is genoeg geweest, wat mij betreft, ik weet het nu wel. Gisteren voelde ik voor het eerst fascinatie langzaam maar zeker richting irritatie kruipen. Mijn medeleven heeft kennelijk een houdbaarheidsdatum.

Marjolijn Sengers, 9 maart 2014